

Arrest

nr. 166 316 van 22 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 19 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 november 2010 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens diefstal.

1.2. Op 30 juni 2014 wordt de verzoekende partij opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen wegens diefstal en bendevoorming.

1.3. Op 27 april 2015 geeft de Commissie van Advies voor Vreemdelingen een negatief advies betreffende de uitzetting.

1.4. Op 19 november 2015 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een koninklijk besluit tot uitzetting uitgevaardigd. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 21;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Ecuador;

Overwegende dat betrokkene op 8 januari 2003 een verzoek tot toelating van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980, op basis van gezinsvereniging met zijn vader; dat hij op 8 januari 2004 in het bezit werd gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister van onbepaalde duur;

Overwegende dat betrokkene op 29 september 2004 een aanvraag tot vestiging indiende;

Overwegende dat hij op 3 maart 2005 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat hij zich op 18 september 2010 schuldig heeft gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren (2 feiten), feit waarvoor hij op 3 november 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 18 maart 2013 en 7 juni 2013 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan een vergunningsplichtig vuurwapen te hebben verkocht of overgedragen; aan heling (5 feiten); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen, feiten waarvoor hij op 30 juni 2014 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 27 april 2015 stelt dat “betrokkene op veertienjarige leeftijd naar België kwam en hier een opleiding elektromechanica heeft gevolgd; dat sinds zijn voorwaardelijke invrijheidstelling hij nog een nieuwe opleiding volgt en ernstig naar een job solliciteert; dat hij inmiddels in vrijheid is gesteld en familie heeft in België; dat zijn vader, stiefmoeder, een stiefzus en een stiefbroer hem regelmatig hebben bezocht in de gevangenis”;

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is;

Overwegende dat zijn vader, stiefmoeder, stiefzus en stiefbroer gevestigd zijn en op bezoek kwamen in de gevangenis;

Overwegende dat zijn moeder in Ecuador woont; dat een deel van het familieleven in Ecuador kan worden verdergezet;

Overwegende dat betrokkene sinds zijn invrijheidstelling op 4 februari 2015 samenwoont met H.P.E.J.(...), geboren te Lima op 28 juli 1987, van Belgische nationaliteit sinds 17 mei 2005; dat ze dus op de hoogte was van zijn criminele daden en van de mogelijke gevolgen hiervan op zijn verblijf en op hun toekomstige gezinssituatie;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens; dat het evenwel een noodzakelijke maatregel betreft ter bescherming van de orde en ter voorkoming van strafrechtelijke inbreuken;

Overwegende dat zijn opleiding elektromechanica hem zeker zal helpen om een baan te vinden in Ecuador;

Overwegende dat er moet worden vastgesteld dat hij andere banden dan zijn nationaliteit heeft met zijn land van oorsprong waarvan hij de taal spreekt;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat deze feiten in geen geval toevallig zijn maar dat ze wijzen op een gedrag dat een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij; dat de Belgische maatschappij bijgevolg het recht en de plicht heeft de orde te vrijwaren en strafrechtelijke inbreuken te voorkomen;

Overwegende dat een sociale nood gebiedend is gezien het risico tot herhaling in het kader van dit type inbreuk, zijnde het verkopen van wapens ten einde snel en gemakkelijk aan geld te geraken, niet uitgesloten is;

Overwegende, bijgevolg, dat het niet opportuun is het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te volgen;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat de uitzetting van betrokkene hiertoe dus een gepaste maatregel vormt;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- V.U.C.L. (...), geboren te Guayaquil op 8 oktober 1988, wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het motiveringsbeginsel vervat in artikel 20 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt onder meer dat het bij nemen van een koninklijk besluit tot uitzetting er rekening moet gehouden worden met de duur van het verblijf in het Rijk van de betrokkene, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan. De verzoekende partij stelt vast dat het koninklijk besluit door geen rekening te houden met deze omstandigheden artikel 20 van de vreemdelingenwet geschonden heeft alsook de beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd. Zij betoogt onder meer dat gezien de staatssecretaris voorbijgaat aan het advies dat inzake werd gegeven door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, een duidelijke motivering vereist is. De verzoekende partij wijst erop dat zij op veertienjarige leeftijd naar België kwam om haar vader te vervoegen, dat zij intussen al 12 jaar in België is en het contact met haar familie heel groot en belangrijk is, dat zij bij aankomst in België een opleiding automechanica volgde in het secundair onderwijs en sinds haar voorwaardelijke invrijheidsstelling ook een nieuwe opleiding productieoperator heeft gevolgd, dat zij ook effectief is tewerkgesteld als operator sinds juni 2015, dat zij een vaste relatie heeft in België en zij dan ook al haar belangen hier in België heeft waar zij gedurende twaalf jaar een leven heeft opgebouwd.

Vervolgens meent de verzoekende partij dat de Commissie voor Advies voor Vreemdelingen duidelijk gezien heeft dat zij haar fouten heeft ondergaan en haar leven volledig heeft herpakt.

De verzoekende partij is van mening dat het verbod gedurende 10 jaar het land, waar zij al 12 jaar verblijft en waarbij zij een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft uitgebouwd, niet meer mag binnenkomen, absoluut onredelijk is en niet evenredig is met de door haar begane feiten, dat zij zich hier absoluut niet kan vinden, zeker gezien het advies van de Commissie naast zich neer wordt gelegd met een standaardformulering waarbij de verzoekende partij niet kan opmaken of haar familiale en persoonlijke belangen alsook de omstandigheden beschreven in artikel 20 van de vreemdelingenwet mee in rekening werden gebracht.

2.2. Hoewel de Raad geen motiveringsbeginsel vervat in artikel 20 van de vreemdelingenwet bekend is, blijkt uit de bewoordingen van het verzoekschrift duidelijk dat de verzoekende partij de schending van het motiveringsbeginsel aanvoert, nu de verzoekende partij stelt dat de het koninklijk besluit, door geen rekening te houden met de omstandigheden, met name de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gevolgen voor haar en haar familieleden evenals het bestaan van banden met het herkomstland of het ontbreken ervan, niet afdoende gemotiveerd is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De toepasselijke wettelijke bepaling, artikel 20 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending wordt aangevoerd luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en mogen niet op economische redenen berusten. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

Wanneer de Koning een besluit tot uitzetting neemt voor een langdurig ingezetene wiens EU-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene, de in artikel 17, § 5, eerste lid, bedoelde bijzondere vermelding inzake internationale bescherming bevat, wordt de bevoegde overheid van de in de vermelding aangewezen lidstaat verzocht te bevestigen of de betrokkene aldaar nog steeds internationale bescherming geniet. Indien de langdurig ingezetene er nog steeds internationale bescherming geniet, wordt hij verwijderd naar deze lidstaat.

In afwijking van het vijfde lid, en onder voorbehoud van de internationale verplichtingen die België binden, kan de langdurig ingezetene verwijderd worden naar een ander land dan het land dat hem de internationale bescherming toegekend heeft, als er ernstige redenen zijn om hem als een bedreiging voor de veiligheid te beschouwen, of indien hij, ingevolge een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt.”

2.3. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen gebaseerd op de zitting van 27 april 2015 waarbij de verzoekende partij werd gehoord. In dit advies wordt het volgende gesteld:

“Betrokkene maakt het voorwerp uit van twee veroordelingen:

- een gevangenisstraf van 8 maanden uit hoofde van 2 feiten van diefstal met gewel of bedreiging (Corr. Antwerpen, 03.11.2010);

- een gevangenisstraf van 37 maanden uit hoofde van verboden wapendracht, heling en het deel uitmaken van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen (Corr. Antwerpen, 30.06.2014).

Betrokken kwam op veertienjarige leeftijd naar België en heeft hier een opleiding elektromechanica gevolgd. Sinds zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling volgt hij nog een nieuwe opleiding en hij solliciteert ernstig voor een job.

Hij is inmiddels in vrijheid gesteld en heeft familie in België. Zijn vader, stiefmoeder, een stiefzus en stiefbroer hebben hem regelmatig bezocht in de gevangenis.

Gelet op hetgeen voorafgaat (onder meer de nauwe verbondenheid met België), is de Commissie, ondanks de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten, van oordeel dat een ongunstig advies moet worden uitgebracht met betrekking tot de vraag van de Algemene Directie Vreemdelingenzaken over het voorstel tot uitzetting van (...), overeenkomstig artikel 20 van de wet van 15 december 1980.

Besluit: de commissie adviseert het voorstel tot uitzetting NEGATIEF.”

2.4. In wezen meent de verzoekende partij dat bij het nemen van het koninklijk besluit onvoldoende werd gemotiveerd waarom werd afgeweken van het hierboven weergegeven negatief advies van de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen en uit de motieven van het koninklijk besluit niet blijkt dat de omstandigheden omschreven in artikel 20 van de vreemdelingenwet mee in rekening werden gebracht.

2.5. Wanneer de overheid bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid afwijkt van een niet-bindend advies, vereist de motiveringsplicht niet dat het advies uitdrukkelijk wordt weerlegd in de genomen beslissing. Het volstaat dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de andersluidende adviezen niet worden gevolgd (RvS 13 oktober 2011 nr. 215 729). De redenen waarom het negatief advies niet wordt gevolgd moeten dus in het koninklijk besluit kunnen worden gelezen. Uit de overwegingen van het koninklijk besluit zou dus duidelijk moeten blijken waarom het langdurig verblijf vanaf de leeftijd van veertien jaar in België en het effectieve gezinsleven van de verzoekende partij in België niet opwegen tegen het feit dat de verzoekende partij de openbare orde ernstig heeft geschaad, en dit ondanks haar huidige re-integratie-inspanningen, waarnaar in het advies uitdrukkelijk verwezen wordt.

2.6. De Raad stelt vast dat de overwegingen van het koninklijk besluit een verwijzing bevatten naar de gepleegde strafrechtelijke feiten en de daaruit voortvloeiende veroordelingen, waaruit wordt afgeleid dat uit deze feiten blijkt dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad. Vervolgens wordt in het koninklijk besluit een deel van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen geciteerd en blijkt uit het koninklijk besluit dat het niet opportuun is dit te volgen overwegende dat de vader, stiefmoeder, stiefbroer en stiefzus gevestigd zijn en op bezoek kwamen in de gevangenis, dat zijn moeder in Ecuador woont en een deel van het familieleven in Ecuador verdergezet kan worden, dat de verzoekende partij sinds haar invrijheidsstelling samenwoont met haar partner, doch dat zij dus op de hoogte was van haar criminele daden en de mogelijke gevolgen hiervan op haar verblijf en toekomstige gezinssituatie, dat de verwijdering een inmenging vormt in het gezins- en privéleven doch dat het een noodzakelijke maatregel is ter bescherming van de orde en ter voorkoming van strafrechtelijke inbreuken, dat de opleiding elektromechanica haar zal helpen om een baan te vinden in Ecuador, dat zij andere banden heeft dan haar nationaliteit met het herkomstland waarvan zij de taal spreekt, dat de strafbare feiten geen toeval zijn maar wijzen op een gedrag dat een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij en dat een sociale nood gebiedend is gezien het risico tot herhaling in het kader van dit type inbreuk, zijnde het verkopen van wapens ten einde snel en gemakkelijk aan geld te geraken, niet uitgesloten is.

De Raad stelt vast dat uit de overwegingen van het koninklijk besluit niet blijkt waarom het langdurig verblijf vanaf de leeftijd van veertien jaar in België niet opweegt tegen het feit dat de verzoekende partij de openbare orde ernstig heeft geschaad, en dit ondanks haar huidige re-integratie-inspanningen, waarnaar in het advies uitdrukkelijk wordt verwezen, en dit in weerwil van artikel 20 van de vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat bij het nemen van een koninklijk besluit onder andere rekening dient gehouden te worden met de duur van het verblijf in het Rijk.

Een schending van artikel 20 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het koninklijk besluit tot uitzetting van 19 november 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER